

על ההפקדות

לא מכבר אמר מר אבא אבן כמה מילים קשות מאוד על עצרת האו"ם. הוא טען שאם הערבים יגישו לעצרת הצעת-החלטה, הקובעת שהעולם הוא שטוח — היא תתקבל ברוב גדול. לעומת זאת, אם ישראל תגיש להצבעה את עשרת הדיברות, ירד זה אותן הרוב כאופן איטומטי.

שמעו דברים אלה, חשתי הבנה עמוקה לתפקידו הקשה של ראש ממשלת ישראל באו"ם, השגריר יוסף תקוע. בגלל סיבה פשוטה מאד: שנינו נמצאים במצב דומה. מעמרו של נציג ישראל בעצרת האו"ם מקביל בדיוק למעמרו של נציג סיעת העוזים הוזה בכנסת. וגם המצב הפנימי בשני המוסדות הישראלים דומה מאד.

מר תקוע יש קול אחד מבין 130. לי יש קול אחד מבין 120. אין זאת בושח להיות מיעוט קטנטן. אזי להיפך. אבל זהו תפקיד קשה. מר תקוע אינו יכול לקוות להכריע ברוב, הוא יודע שלעולם לא יצליח להרכיב קואליציה בעלת-רוב. אבל מר תקוע יכוד להשתמש בקולו כדי להשמיע דברים כותים, לחשוף ולגנות את שרירות הרוב, להסביר ולהפיץ את דבר המיעוט — שהוא, במיקרה זה, מיעוט של איש אחד. בכל זה דומה תפקידו מאד לתפקיד שלי.

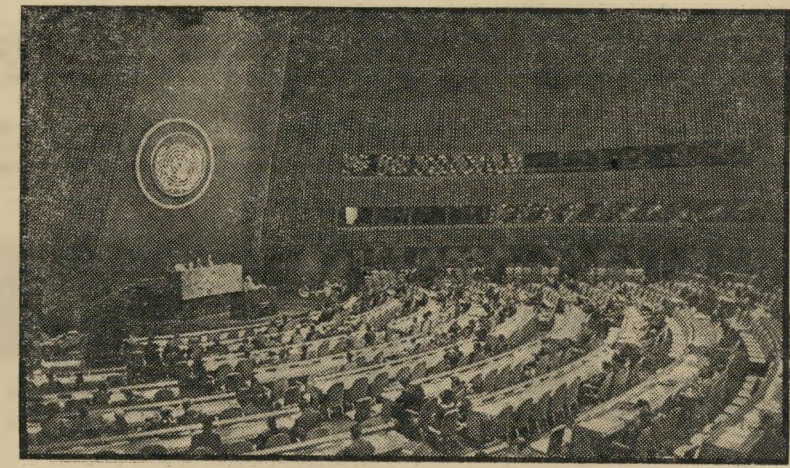
חזור למר אבן ולאומרות-השפר שלו. צר לי שאדם, המייסד באי רזניה כה דקה את שרירות הרוב בעצרת האו"ם, אינו משתמש בראותה שנינות כדי לייסר את שרירות הרוב בכנסת. מעולם לא הגשנו בכנסת הצעת-חוק פרטית לאישור עשרת-הדיברות. אבל פעם הגישה סיעתי הצעת-חוק פרטית שנוגעת להעניק תוקף חוקי לעקרונות מגילת-העצמי מאות של ישראל. הכנסת דחתה הצעת-חוק זו כי רוב עצום.

פעם אחרת, בסיכומי של דיון מדיני, הגשתי הצעת-סיכום קצרה לאמור: "הי כנסת קוראת לממשלה לפעול למען הרוב שלום". גם הצעה זו נדחתה ברוב עצום. ומר אבן הצביע עם הרוב. סיעות-הרוב בכנסת לא הגישו עדיין הצעת-החלטה הקובעת שהעולם הוא שטוח. זה נכון. אבל הצעת-החוק לשינוי חיסוב עורפרי הקולות בבחירות אינה טובה מהצעת-החוק לטה כואת. אני משוכנע שהמאמינים בעורף הם השטוח היו מצויידיים בשעתו בנימוקים הרבה יותר סבירים מטענות הצמד-המד עופר-באדר בעניין עורפרי-הקולות. **מר אבן מצביע בעדן.** אם הרוב יחליט בכנסת שהלילה הוא יום, החלטה זו תהיה לחוק המדינה. כי הרוב קובע. ומר אבא אבן יצביע עם הרוב. עוול הוא צדק. מילחמה היא שלום. עבדות היא חרות. אם הרוב החליט כך.

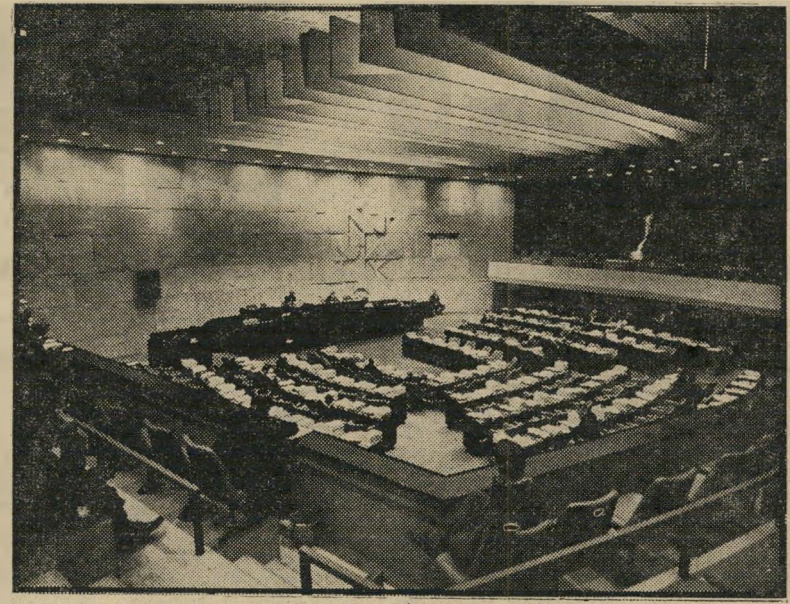
אם הרוב יכול לטעות? אם להאמין לאבן, התשובה תלויה בגיאוגרפיה. באו"ם, הרוב תמיד שונה. מפני שזה בכנסת, הרוב תמיד צודק. מפני שזה הרוב. להתנגד לרוב באו"ם, זוהי מציווה. כל ישראל וכרימפון חייב בה. להתנגד לרוב בכנסת, זהו מעשה אנטי-דמוקרטי, פסול ובלתי-אתראי. כשהרוב בעצרת האו"ם מחליט החלטה מורשעת, אבסורדית ומגורי חבת, אין להישמע לה. זה מובן מאליו. כשהרוב בכנסת מחליט החלטה מריר שעת, אבסורדית ומגוחכת, היא מחייבת גם זה מובן מאליו.

טוח בגיבעת-הרם בירושלים. כגלגלם, אני מקנא לא פעם במר תקוע.

למשל: באו"ם יש לכל מדינה קול אחד. נציג ארצות-הברית, המייצג 200 מיליון נפש בארץ הטכנולוגיה והשפע, שווה בעצרת האו"ם לנציג מדינת-גיננגל אפריקאית, הי מייצגת חצי מיליון בני-שבטים מפגרים. איזו היתה עצרת האו"ם מורי כבת כמו הכנסת, היתה סיעת ארי-צונית-הברית מהווה סיעת-ענק, ואילו אותה מדינה אפריקאית לא

עצרת האו"ם: אם הרוב רוצה, העולם הוא שטוח

הכנסת: אם הרוב רוצה, היום הוא לילה

היתה עוברת את אחוזה-הסימה. כל מדינה מייצגת באו"ם, ולכל המדינות יש אותן הזכויות בעצרת. זה לא יכול היה לקרות אצלנו.

יקרון השיוויון הל בעצרת האו"ם לא רק על הייצוג. אלא גם על כל שאר הזכויות. בכנסת נדון כעת חוק מימון המיפל-גות. זהו מסע-שוד מאורגן של הסיעות הגדולות, החומסות את קופת-הציבור, תוך זריקת פירוים כלשהם לסיעות הקטנות. באו"ם משלמת מדינה גדולה אחת — ארצות-הברית — את חלק-הארי של התקציב, וגם שאר המדינות הגדולות מעניינות קול למוסד העולמי סכומי-עתק. ואילו המר

כאשר עיתוני ישראל מגנים פה-אחד החלטה של רוב הכנסת, זה רק מוכיח עד כמה סטחה העיתונות מדרך הישר. מובן שאין להתחשב בה. ההתחברות של מדינות הגוש הקומורי ניסטי ומדינות-ערב האנטי-קומוניסטיות היא קנוניה צינית נגד ישראל. לעומת זאת, ההתחברות של הי מוערך וגח"ק, לשם שוד הקולות של הסיעות הקטנות, היא פעולה לגיוטימית. ככה זה.

דינות הקטנות מקבלות מן האו"ם סכום מים גדולים למען פיתוחן. ישראל נמנית, כמובן, עם המקבלות. בכנסת שלנו ייראה רעיון כזה אבסורדי. מה פתאום לקחת מן העשירים כדי לתת לעניים? מגורי חן! לעניים אין כוח. לעשירים, לעומת זאת, יש כוח. לכן לוקחות המיפלגות הגדולות והעשירות את עיקר הכסף לעצמן.

וסף תקוע הסביר לי פעם מדוע הוא משתמש לעיתים כה קרובות ברשון כה חריפה באו"ם. עד כדי העלבתן של מדינות גדולות וחשובות. הוא עושה זאת בכונה תחילה, כדי לרתיע את המדינות העוינות מליוסם וי כוחים על ענייני ישראל באו"ם. כדאי למר נוע ויכוחים כאלה, מפני שבסיומם מקבל הרוב האוטומטי החלטות אנטי-ישראליות. כשתקוע משהו את ברית-המועצות לגרמניה הנאצית, מגיעים דבריו לכל רש"תות הטלוויזיה והרדיו, העיתונים והשבר עונים בארצות-הברית ובעולם. שליטי ברית-המועצות נרתעים לא פעם מפירסום בלתי-נעים כזה, וכך נמנעת במיקרים רבים יוזמה אנטי-ישראלית. זוהי שיטת תקוע. אנחנו נמצאים כאן במצב דור מה. בשביל נציג של סיעה אופורי זיציונית קטנה, הכנסת היא כמה להשמעת דיעות והחשיפת מזרימות, מיקרופון של רשמקול גדול המכוון לעבר הציבור הרחב.

כשנרקמת בחוגי הרוב קנונייה נגדנו, אנו מגנים ומייסרים אותה, בתקיחה שאמי צעיר-התקשורת הגדולים יביאו את מה אתיה אל אווני הציבור. לא פעם הרתיעה תגובה שלילית חריפה של דעת-הקהל את בעלי-הרוב.

אך מה קורה כאשר הרוב אינו נרתע מלהפעיל את כוחו, ומחליט החלטה שרירותית?

אן טמון ההבדל האמיתי בין שני המוסדות, הבדל שבגללו אני מקנא בכל לבי במר תקוע. כאשר משתלטת רוח של הפיקרות על האו"ם, זה רע. אבל אין בכך אסון.

כי להחלטות של האו"ם אין שינויים. לאו"ם אין צבא משלו, אין מישטרה, אין בתי-סוהר. החלטותיו אינן משאלות חסר דות. במיקרה הקיצוני ביותר משמשת החלטה של האו"ם כיסוי לפעולה עצמית של מדינות, הפועלות על פי האינטרסים של עצמן.

כשמר תקוע נוכח באולם העצרת בשעת קבלה החלטה אנטי-ישראלית, אין הוא עולו. אבל הוא יודע שזה לא נורא. מאז יומה הראשון, התעלמה ישראל מרוב החלטות האו"ם שנגעו לה.

אבל כשרוח של הפקרות משי-תלטת על הרוב בכנסת, זהו אסון. כי להחלטות הכנסת יש תוקף של חוק, ולרשות החוק עומד מנגנון-הכפייה של המדינה.

אשר עצרת האו"ם מחליטה ש- היום הוא לילה, זוהי עוד החלטה חסרת-משמעות. חוסר-האחריות של הרעצרת הוא חלק מן הפולקלור של המוסד, וכל הנציגים באו"ם יודעים זאת. כאשר הכנסת מחליטה שהיום הוא לילה, יורד הלילה על הדמוקרטיה הישראלית.

משום כך, המאבק נגד ההפקרות החדשה, שהרימה את ראשה בכנסת, הוא מאבק גורלי. אם לא נחזיר בעוד מועד את השטן הזה לבקבוק הפרלמנטרי, הוא יעשה שמות במדינה. כי הכנסת אינה או"ם-שמו"ם. היא שולטת על היינו.